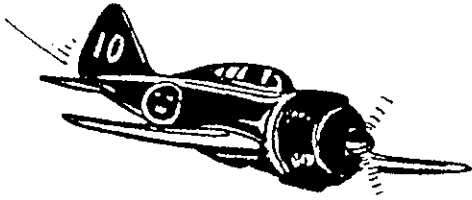

J 20-minnen

Beredskap med J 20

Någon gång på sommaren 1944 var 2.divisionen förlagd till Rinkaby. Att komma dit var alltid en upplevelse, lite mera provisoriskt än hemma.

Förläggningen bestod av tre gamla träbaracker. På ena långsidan på varje barack fanns ingången. Genom denna kom man in i en förstuga. Rakt fram fanns två små utrymmen. Den ena tvättrum med hylla för ett antal tvättskålar. Ingen tillgång till varmvatten. Det andra var avsett som torkrum. Torkmöjligheterna var dåliga. En våt handduk, som hängdes där ena dagen, var lika våt nästa dag. Speciellt om den var ny och indränkt med paraffin.

Båda sidor om förstugan fanns förläggningstrymmen. En smal gång i mitten och ett antal bås vid vardera sidan. De innehöll två över- och två underslafar. Då dessa ej användes skulle de vara uppfällda mot väggen. Längst in i gången stod en vedkamin, bredvid en trälåda för ved. Jag minns inte att det var någon ved i den. Vi frös istället för att elda. Under regniga perioder var två slitna filter för lite. Då använde vi den gamla knappförsedda skinnpajen som extra täcke.

Var sommaren fin kändes det som att komma på grönbete för oss malmöbor. Då åkte vi ibland till Fårabäck och badade. Vattnet kunde periodvis vara kallt.

Att ligga i fält betydde inte att vi slapp beredskap. Nästan alltid en rote i högsta. Den stod då parkerad på uppställningsplattan, strax intill fältgränsen.

När cylinder- och oljetemperaturerna blev för låga måste vi varmköra. Det var en av de uppgifter som ålåg oss mekaniker.

Bakom vår rote, strax utanför fältgränsen, fanns en markväg. Den utmynnade från landsvägen vid Jälltofta by och fortsatte mot A 3:s skjutfält och havet.

En liten gård var vår närmaste granne till flygfältet. Från vår uppställningsplatta och tvärs över markvägen hade ägaren ett tjugotal gäss, gående på bete. De var inhägnade med ett ganska högt stängsel. En dag under vår roteberedskap hade hälften av gässen rymt. De ville antagligen se världen utanför, vad vet jag. Under en varmkörning fick vi syn på rymlingarna. De kom gående på markvägen där de följde staketet, med kurs mot Hanöbukten. Det dröjde emellertid inte länge förrän gässens matte plus en medhjälpare kom för att infånga rymlingarna. Att fånga en gås är inte lätt. Dom är starka, kan springa fort och dessutom bits dom.

Efter många fåfånga försök hade ägarna inte lyckats fånga en enda gås. Det var då flygets käck gossar trädde in i bilden. Jag anropade en

av de, till synes, trötta "jägarna". Hon fick rådet att samla ihop alla rymlingarna bakom våra maskiner. Efter ett litet förvånat ansiktsuttryck över förslaget blev emellertid gässen strax samlade. Ett litet ryck i skevrodren. Tummen upp från vardera meken i sitsen att de förstod. Ett hastigt gaspådrag på båda maskinerna och propellerströmmen skötte jobbet. Gässen fällde ut sina stora vingar. Deras medärvda instinkt att kunna flyga vaknade till liv. Det visade sig ganska snabbt att luftströmmen blev dem för stark. De kunde inte hålla emot och att lyfta var uteslutet, de satt som klistrade i stängselnätet. Mattarna kunde ta dom en och en f v b över och in på andra sidan staketet.

Vi fick ett tacksamt leende, som tack för hjälpen. Gässen å sin sida flaxade med vingarna och sträckte på halsarna. Det såg faktiskt ut som om de uttalade sin avsky för människans påfund och besvikelse över att rymningsförsöket hade misslyckats.

För vår del var det ytterligare ett bevis på flygets höga beredskap. Vi hade gjort en insats, som var fullgjord till belåtenhet.

av: Kjell Brymell

